

WACŁAW FELCZAK ALAPÍTVÁNY

A 12.g offenzívája Krakkó ellen

Utolsó osztálykirándulásunk alkalmából Krakkóba utaztunk. Busszal tettük meg az utat, ami már alapból programok tárházát nyújtotta. Lelkesen vágtunk neki, kíváncsian, ugyanis a város mindannyiunknak rengeteg újdonsággal, érdekességgel szolgált.

Igazán korán indultunk vasárnap reggel és csak este érkeztünk meg a szállásra. Út közben több megállót közbeiktattunk: az első ilyen Bártfánál volt. Megnéztük az óvárost, de nem időztünk sokáig. Következőleg Gorlicénél szálltunk le a buszról, ahol megemlékeztünk a gorlicei áttörés áldozatairól, majd egy koszorú kihelyezésével is tisztelegtünk az elesettek előtt. A szállásra való megérkezésem még csúsztatott utolsó állomásunk, mely Bem tábornok mauzóleuma volt. Egy szépen elrendezett és rendben tartott park közepén helyezkedett el, ahol utána kaptunk egy kis szabadidőt sétálni, illetve a környéken vásárolni. Ezt követően foglaltuk csak el a szállásunkat. Még a kései vacsoráig bőven maradt időnk belakni a szobákat és kialakítottunk a konyhaasztalnál egy "központi helyet". Aznap vacsora után esti sétára is mehettünk, körülnézhattunk a környéken.

Másnap reggel a wáweli székesegyházat néztük meg. Egy jó kis térkép segítségével, csapatokba osztva önállóan körüljártuk az egész területet. Gyönyörű volt a kiállítás, de maga a templom belülről lélegzetelállító. Kenetteljesen bejártuk a templom minden zegzugát, jómagam gyertyát is gyújtottam. A székesegyház alatti "sárkánybarlangon" keresztül vezettek bennünket és a lakból kiérve "tűzokádó sárkánnyal" is találkoztunk. (A legendához kapcsolódóan egy sárkányszobor állt a kijáratnál és 5 percenként tüzet okádott. Csinos kis tömeg várta mindig izgatottan az 5 perc leteltét.) Ebéd után Wieliczka felé vettük az irányt: lemerészkedtünk a wieliczka-i sóbányába. Az idegenvezetés angol nyelven folyt, így még gyakorolhattunk is, illetve az idegenvezetőnk jó előadási stílusával tette még szórakoztatóbbá az egyébként két óra hosszúságú túrát. Csodálatos szobrok mellett haladtunk el, sóból kialakított csarnokokon sétáltunk keresztül és szintén sóból készült lépcsőket tapostunk. A város izgalmas történeteit, hiedelmeit is elmesélte idegenvezetőnk történelmi tények és érdekességek közé fűzve. Wieliczka után farkaséhesen rontottunk be 30-an egy krakkói étterembe. Azon kevés étkezdék egyike volt, melyek elvállalták ezt a létszámot, hovatovább tradicionális finomságokkal lakhattunk jól. Az esték pedig a mieink voltak: kártyáztunk, beszélgettünk és még jobban megismertük egymást. Általában sokáig tartottak az uno partyk és a közös beszélgetések.

Harmadik nap korán indultunk, hogy időben Auschwitzba érjünk. Mindenki pihent, aludt a buszon, de a programot érdeklődéssel vártuk a fáradtság ellenére. Az Auschwitz-Birkenau tábor komplexumban tett látogatásunk mindenkire nagy hatással volt. A táborban történt borzalmakról ugyan már több ízben tanultunk történelem óráinkon az évek során, azonban élőben érthettük meg igazán - vagy legalább is közelíthettük meg ezt az állapotot - a holokausztot. Sok információ hangzott el és még annál is többet sétáltunk és ámultunk, borzongtunk. Auschwitz után siettünk a Schindler gyárba. Valamennyien egy hús-vér gyárra számítottunk: meglepetésünkre egy kiállítás találtunk. Mint később kiderült a Schindler gyár már nem is létezik, csak a helye és az épület jellege maradt meg. Az idegenvezetés angolul volt és ismét egy nagyon lelkes és jó kiállítású idegenvezetőt kaptunk magunk mellé. Sétánk nagyrészt a holokauszt illetve annak történelmi terítéke köré épült, ennek ellenére korántsem volt nyomott a hangulat. A gyárlátogatás után szabadidőt kaptunk vacsoráig, úgyhogy kis csapatokba verődve róttuk az utcákat, nézelődöttünk, beszélgettünk, vásároltunk és jól éreztük magunkat. Este ugyanabban a kellemes étteremben vacsoráztunk: pirogot ettünk. Az osztályban megosztó vélemények születtek a tradicionális ételről, de legtöbbünk ízlését eltalálta. Kedélyes beszélgetések zsvajva töltötte be az éttermet tartózkodásunk ideje alatt, habár nem kétlem, hogy miután távoztunk a pincérek fellélegeztek kicsit. Aznap este több szabadidőt kaptunk, mely a vacsorából hazasétálással kezdődött. Az utolsó este bulisan telt, jó hangulatban. Sokáig fent maradtunk és legyintgettünk, holnap majd alszunk a buszon.

Utolsó napunk reggele pakolászással telt és "csak" egy programon vettünk részt: csónakáztunk a Dunajecen. Különleges élmény volt a Lengyel- Szlovák határ kellős közepén hömpölyögni lefelé....a google térképen is követtük magunkat; furcsa volt látni amint a határvonalon csordogálunk. Az időjárás nem kedvezett nekünk, esett is kicsit és a szél sem kímélt minket, de aztán csak megsajnálattunk és kicsit kisütött a nap. Már mindenki nagyon fázott a végére, de ez aligha elkerülhető egy kinti program esetén. A csónakozást követően indultunk haza; utunk jó hosszúra sikerült. Ez azonban nem jelentett gondot mert a kirándulás végére már sokkal jobban összekovácsolódtunk, így jól elűtöttük az időt: volt aki aludt, sorozatot nézett, olvasott, zenét hallgatott, beszélgetések moraja hallatszott vagy csak nézelődött. Jól ránk sötétedett, úgyhogy a kivilágított belvárosban is gyönyörködhettünk, majd visszaérkeztünk az iskolához.

Igazán eseménydús kirándulás volt, csupa -csupa olyan programmal és helyszínnel melyek meglátogatására sokunknak nem lett volna egyhamar lehetősége avagy sosem gondolta volna, hogy ez is opció. Nagyon sokat tanultunk, de szórakozásban sem volt hiány. Osztályfőnökünk történelmi tanár, ezért kirándulásaink jellemzően hordoznak némi történelmi beütést, minthogy a mostani is. Úgy gondolom és a többiek véleményét is talán

sumházatom ezzel: mind nagyon élvettük és méltó kiránduláson sikerült részt vennünk,
így az utolsó évre is.